

**המערער: המפקח הכללי
באמצעות מחלקת משמעת - מדור דין משמעותי**

- נ ג ד -

**המשיב: מ.א. 1103787, רס"ר אורן-אב בחבוט
ע"י ב"כ עוה"ד דוד ברהום**

ההרכב:

נשיאה: ניצב שולמית דותן

שופטת: סנ"צ לימור בן נתן, עו"ד

שופט: יוסף תוסיה כהן, עו"ד- נציג ציבור

פסק – דין

1. המשיב, סגן ראש יחידת סיור במרחב, הורשע, ע"פ הודאתו, בבה"ד למשמעת של משטרת ישראל בתיק ביד"מ 54/16 בשתי עברות של שימוש בכוח שלא כדין, עבירות לפי סעיף 19 (א) לתוספת לחוק המשטרה, התשס"ו-2006, והושת עליו עונש של נזיפה חמורה, קנס כספי של 1,500 ₪ והורדה בדרגה על תנאי לתקופה קצובה של חודשיים שלא יעבור עברת שימוש בכוח שלא כדין לתקופה של שנה. הערער, אותו הגישה התביעה, נסוב על קולת העונש- בגין כך שרכיב ההורדה בדרגה ניתן על תנאי ולא בפועל.

רקע והליכים

2. כנגד המשיב, הוגש כתב אישום שהוא תולדה של הסדר טיעון שנכרת בינו לבין המחלקה לחקירת שוטרים במסגרתו הוסכם כי הנאשם יודה ויורשע בעובדות כתב האישום כפי שנוסח ע"י מח"ש ואילו לגבי העונש – יטען כל צד את טענותיו.

3. בכתב האישום יוחסו למשיב שני ארועים של שימוש בכוח שלא כדין בהם הודה המשיב:
א. הארוע הראשון התרחש ב- 25/1/13. במסגרת מילוי תפקידו עצר המשיב חשוד שנהג באלמות, , כבל אותו והכניסו לניידת. מאחר שהחשוד המשיך להשתולל עשה המשיב שימוש כדין מספר פעמים במכשיר הטייזר שהיה ברשותו. לאחר שהחשוד נרגע וישב בניידת, כשהוא אזוק, ביצע המשיב שימוש נוסף בטייזר ללא הצדקה כדין.
ב. הארוע השני התרחש ב- 5/4/13. במסגרת מילוי תפקידו הודיע המשיב לחשוד על מעצרו, אך זה התרחק ממנו גם לאחר שהזהירו כי יאלץ לעשות שימוש במכשיר הטייזר. בנסיבות אלה עשה המשיב שימוש כדין בטייזר כנגד החשוד. כתוצאה

מהשימוש בטייזר נפל החשוד ארצה ונכבל ע"י שוטר אחר. בעוד החשוד שרוע על בטנו, אזוק ביד אחת ושוטר מעליו, התרומם החשוד מעט עם פלג גופו העליון ובתגובה עשה המשיב שימוש נוסף בטייזר כנגדו, ללא הצדקה כדין.

4. טיעוני התביעה היו:

- א. בשני המקרים המשיב כשל בהבנת תפקידו המשטרתי ובהפעלת סמכויותיו כשוטר, ועשה שימוש בטייזר כנגד עצורים שכבר היו כבולים.
- ב. על שוטר לנהוג באזרח המצוי במשמורתו כבפיקדון יקר ערך.
- ג. השימוש החריג במכשיר הטייזר פוגע באמון הציבור.
- ד. למשיב יש שמונה עבירות משמעת בעברו, אם כי אלה אינן כוללות שימוש בכוח.
- ה. למשיב הערכות תקופתיות טובות מאוד, וממכתבי הערכה שהוצגו ומדברי מפקדו עולה כי מדובר בשוטר שהצטיינות היא דרכו.
- ו. לאור כל האמור, ביקשה התביעה לגזור על המשיב עונש של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה לתקופה קצובה של חודשיים.

5. טיעוני ההגנה היו:

- א. מדובר בכתב אישום חריג בנוף שירותו של המשיב.
- ב. אין מדובר בהתעמרות, כי אם בשימוש נוסף בטייזר שבא לאחר שימוש כדין. ניתן לראות השימוש בטייזר בפעמים אלה כפעולה אינסטינקטיבית וכטעות בשיקול הדעת ופחות כפעולה מכוונת.
- ג. יש להתייחס אל שני האירועים כאירוע אחד בשל סמיכות הזמנים, ביניהם.
- ד. אין מיוחסת למשיב התנהגות פסולה נוספת.
- ה. מדובר בשוטר מצטיין ובעל מוטיבציה גדולה לשיפור, מועמד לתפקיד של קצין. כמו כן, נסקרו נסיבותיו המשפחתיות והכלכליות של המשיב.
- ו. מטעם ההגנה העיד מפקדו של הנאשם והרעיף עליו שבחים.
- ז. מעת קרות האירוע חלפו 4 שנים במהלכן עוכב קידומו.
- ח. לאור כל האמור ביקש ב"כ המשיב לגזור עליו עונש מינימלי.
- ט. המשיב פנה לבה"ד קמא, התנצל על שאירע, ציין כי הוא מוכן להתנצל גם בפני המתלוננים, סיפר על שירותו בסיוור וציין כי אולי לא הבין נכון את דרך השימוש בטייזר שהוכנס לשימוש ביחידתו זמן קצר לפני האירועים מושא כתב האישום.

6. במסגרת שיקוליו התייחס כב' ביד"מ לאלה:

א. לחומרא:

- 1) הנאשם לא הפנים את הכשל שאירע במקרה הראשון ולא הפיק ממנו את הלקח הנדרש.

- (2) נמצאה חומרה מיוחדת בכך שבשני המקרים השימוש בטייזר נעשה כלפי עצורים שנכבלו בידיהם ובכך כשל המשיב ופגע בשלומם ובכבודם של העצורים.
- (3) המשיב הוצג כשוטר מצטיין והיה מצופה ממנו לנהוג באופן מאופק ומקצועי ולא למהר ולהפעיל פעמיים את מכשיר הטייזר ללא הצדקה מבצעית.
- (4) אבן יסוד באמון הציבור במשטרה היא כי מי שמצוי במשמורתה צריך להיות סמוך ובטוח שהוא שמור ומוגן ולא יאונה לו רע. בהתנהגותו פגע המשיב בתדמית המשטרה ובאמון שהציבור רוחש לה.
- (5) בה"ד קמא ציין כי דעתו אינה נוחה מדפוס התנהגותו של הנאשם כלפי אזרחים, כפי שהדבר עלה מעברו המשמעותי.

ב. לקולא נלקחו בחשבון השיקולים הבאים:

- (1) הודאת המשיב וקבלת האחריות מצדו. בה"ד קמא התרשם משוטר מקצועי ומיומן שיודע מה הן סמכויותיו. המשיב הביע התנצלותו וציין כי לאור העובדה כי מכשיר הטייזר הוכנס זמן קצר קודם לכן ליחידתו- יתכן שלא הבין כל כך נכון את השימוש בו.
- (2) ניתנה הדעת לטיב השירות החיובי יוצא הדופן של המשיב, עדות מפקדו, הערכותיו התקופתיות המעולות.
- (3) ניתן משקל לחלוף הזמן, ולנסיבותיו האישיות והכלכליות.

ג. לעניין העונש נחלקו דעותיהם של השופטים בבי"ד דלמטה.

- (1) בה"ד קמא ציין כי תכלית הדין המשמעתי כפולה- מחד לשמור על אמון הציבור במשטרה ומאידך להרתיע שוטרים אחרים לבל יכשלו בביצוע עברות דומות.
- (2) לאור כל האמור ולאחר ששקל את מכלול השיקולים קבעה דעת הרוב שהביטוי ההולם למימוש תכלית הדין המשמעתי והעברת המסר ההרתעתי יהיה בהטלת העונשים הבאים על המשיב: נזיפה חמורה, קנס של 1500 ₪, הורדה בדרגה לתקופה קצובה של חודשיים אותם לא ירצה, אלא אם כן, יעבור במשך שנה מיום הטלת העונש עבירה של שימוש בכוח שלא כדין ויורשע בגינה.

ד. לדעת המיעוט :

נציג הציבור סבר כי גזה"ד של דעת הרוב מקל עם המשיב שלא טרח להעיד, וכי אין בו ביטוי לסבלם של שני האזרחים שנפגעו. לאור זאת, הציע שופט המיעוט להטיל על המשיב גם תשלום פיצוי בסך 500 ₪ לכל אחד מהנפגעים וזאת בהתאם לסי' 70 לחוק המשטרה.

ה. סוף דבר – על המשיב נגזרו העונשים בהתאם לדעת הרוב.

7. טענות המערער :

המערער, מפכ"ל המשטרה באמצעות מדור דין משמעותי, ערער על קולת העונש שנגזר על המשיב, וביתר דיוק על ההחלטה להטיל את רכיב ההורדה בדרגה, על תנאי ולא בפועל. המערער טען כי קולת העונש אינה עולה בקנה אחד עם חומרת מעשיו של המשיב ועם הישנותם, נוגד את האינטרס הציבורי המחייב נקיטה בענישה מחמירה יותר, וחורג, ללא הצדקה, משיקולי ענישה עקרוניים, הנובעים ממטרות הדין המשמעותי, אל מול מכלול הנסיבות והשיקולים הקונקרטיים. המערער פרט טענותיו כדלקמן:

א. שגה בה"ד קמא בכך שלא נתן משקל ראוי למכלול השיקולים הנוגעים לחומרת מעשי המשיב אותם מנה אחד לאחד:

- (1) הקביעה כי כל אירוע של שימוש בכוח שלא כדין עומד בפני עצמו ויש להוקיעו.
- (2) החומרה היתרה מכך שהמשיב הורשע בשני מקרים מאותו סוג של שימוש בטייזר, שלא כדין, והחומרה הנוספת הנובעת מכך שהטייזר הופעל כנגד עצורים שהיו כבולים בידיהם.
- (3) במעשיו פגע המערער בשלומם ובכבודם של העצורים שעל שלומם, ביטחונם וכבודם היה הוא עצמו מופקד באותה עת.
- (4) המשיב כשל בהפעלת שיקול דעת בנקיטת שליטה עצמית ואיפוק המצופים משוטרים.
- (5) המשיב גרם לפגיעה בתדמית משטרה ובאמון שהציבור רוחש לה.

ב. שגה בה"ד קמא בניתוח ובפרשנות חלק מהשיקולים לקולא ובמשקל המצטבר שניתן להם עת גזר את עונשו של המשיב:

גם אם מקבלים את דברי המשיב כי מכשיר הטייזר נכנס ליחידתו זמן קצר טרם התרחשות האירועים נשוא כתב האישום, לא היה מקום לאמץ את גרסתו לפיה יתכן לא הבין נכונה את אופן השימוש במכשיר הטייזר. שכן מהעובדות בהן הודה אין ספק שהמשיב היה ער למעשיו, מודע להם ואין מדובר ב"אי הבנה", אלא באי הפנמת הנורמות, דבר שאינו יכול לפטור את המשיב.

ג. שגה ביה"ד קמא בכך שנתן משקל מועט מדי לשמונה אירועי משמעת בעברו של המשיב בהם ננקטו נגדו צעדים משמעתיים בעשור האחרון.

(1) ביה"ד קמא ציין כי דעתו אינה נוחה מהתנהגות המשיב כלפי אזרחים ועל כן, לטענת המערער, היה עליו לתת לכך משקל ראוי בגוה"ד שכן המעשים בהם הורשע מבטאים חומרה בהתנהגותו כלפי אזרחים.

(2) בה"ד קמא שגה בכך שהסיק וקיווה שהמשיב שינה את דרכיו ולמד מה היא ההתנהגות המצופה ממנו וזאת על בסיס ההערכות תקופתיות מצויינות שנתנו לו מפקדיו, ועל סמך עדות מפקדו הישיר ששבח אותו מאוד. ביה"ד שגה בכך שביטל את התרשמותו השלילית מגיליונו המשמעותי של המשיב רק בשל כך, שכן, לטענת המערער, ההערכות והשבחים היו מוגזמים ולא היה בהם כל בסיס לקביעה שהמשיב אכן שינה את אורחותיו.

- ד. שגה ביה"ד קמא בכך שלא נתן את המשקל הראוי לתכליתו הכפולה של הדין המשמעותי- שמירה על אמון הציבור מחד והרתעת שוטרים מהתנהגות קלוקלת מנגד, וכן לא נתן משקל כלל לתכלית הנוספת של הדין המשמעותי – ביטוי סבלם של אלה מהציבור שנפגעו מהתנהגותו של השוטר.
- ה. שגה ביה"ד קמא כשלא נענה לבקשת התובעת להטיל על המשיב בין היתר, הורדה בדרגה בפועל לתקופה של חודשיים, שגם היא לדעת המערער ענישה מתונה ומאוזנת, שכן בעונש זה יש איזון נכון וראוי בין חומרת מעשיו והפגיעה בתדמית הארגון לבין נסיבותיו האישיות, של המשיב.
- ו. לסיכום סבר המערער כי הטלת ענישה מקלה, מקום בו הנסיבות אינן מצדיקות, זאת עלולה להעביר מסר עקרוני שגוי, שיוביל להקלת ראש בנושא הקפדה על קיום הוראות החוק והנהלים האוסרים שימוש בכוח שלא כדין.
- ז. נוכח כל האמור, בקש המערער כי ביה"ד של ערער יחמיר את עונשו של המשיב בכך שיורה כי רכיב ההורדה בדרגה על תנאי תומר להורדה בדרגה בפועל לתקופה קצובה של חודשיים. לחילופין, אם הערער ידחה - מבקש המערער לקבל את עמדת שופט המיעוט בביה"ד קמא ולפסוק לכל אחד מהנפגעים פיצוי בסך 500 ₪ בנוסף על העונשים האחרים.

8. טענות המשיב:

- א. בפני ביה"ד קמא היתה התמונה המלאה, לחיוב ולשלילה, אין טעות מכרעת של ביה"ד קמא שמצדיקה התערבות של ערכאת הערער.
- ב. באירוע הראשון המשיב עשה שימוש נוסף בטייזר באינסטינקט, באירוע השני התנהגותו חמורה יותר, אך לא הייתה כוונה להתעלל בעצור.
- ג. בתקופת קרות המקרים נשוא כתב האישום הייתה עמימות לגבי אופן השימוש בטייזר. הכללים לא היו אחידים.
- ד. יש לקחת בחשבון לקולא את היותו של המשיב סייר. התמודדות עם אזרחים מאתגרת מאוד.
- ה. עדות עד ההגנה (מפקדו של המשיב) לא הייתה מן השפה אל החוץ: המשיב מקיים את מה שנאמר עליו וממלא תפקיד של קצין.
- ו. לעניין עברו המשמעותי של המשיב- מפנה להערכות יוצאות הדופן שניתנו לו. ביה"ד קמא הכיר בערכו של המשיב למערכת וגזר את דינו באופן שישמר אותו בתוך המערכת.
- ז. תכלית הדין המשמעותי לא נפגעה בענישה שהוטלה על המשיב, שכן אמון הציבור לא נפגע מקום בו השוטר קיבל אחריות על מעשיו וממשיך לפעול כשוטר מן המניין ומצטיין בכך.
- ח. יש לקחת בחשבון לקולא את חלופי הזמן מהאירוע ועד להטלת העונש על המשיב- ככל שפרק זמן זה מתארך כך מתעמעם שיקול ההרתעה. באשר למשיב, פסק הדין של ביה"ד קמא פעל פעולתו להרתעת המשיב במישור האישי.

9. דיון והכרעה

א. לאחר עיון בגזר דינו של בה"ד קמא, בנימוקי הערעור ולאחר שמיעת הצדדים לפנינו, הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות.

ב. הלכה ידועה היא שערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות בגזר דינה של הערכאה הדיונית או שהעונש שנגזר חורג במידה ניכרת מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים (ראו: ע"פ 4360/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 8, ע"פ 8988/16 אשר בן סימון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 7, ע"פ 2996/16 בלאל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], פסקה 6, ע"פ 3091/08 דני טרייגר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 11, ע"פ 9074/12 מדינת ישראל נ' מחמוד אבו אחמד, [פורסם בנבו], פסקה 14, ביד"ע 1/15 תמיר עמר נ' משטרת ישראל, לא פורסם, שינה את ביד"ע 3/14 חזי דיכטר נ' משטרת ישראל, לא פורסם).

לא שוכנענו כי במקרה שבפנינו מתקיימים תנאים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור בעונש שנגזר, כפי שיפורט להלן באשר לכל אחת מטענות המערער:

(1) באשר לטענה כי ביה"ד קמא לא נתן משקל ראוי למכלול השיקולים הנוגעים לחומרת מעשי המשיב – ביה"ד קמא התייחס באריכות לחומרת מעשי המשיב (ראה ס' 5,6,7,8 בפסק דינו) ואף הביע באופן ברור את עמדתו כי "כל ארוע של שימוש בכוח שלא כדין הוא אירוע שיש להוקיעו". יחד עם זאת, ביה"ד קמא שקל שיקולים אלה אל מול השיקולים לקולא תוך איזון ראוי בינם לבין הודאתו של המשיב, לקיחת האחריות, הסבריו, טיב שירותו, והתנצלותו.

(2) באשר לטענה כי לא היה מקום לאמץ את גרסתו של המשיב לפיה יתכן שלא הבין נכונה את אופן השימוש במכשיר הטייזר. ביה"ד קמא התייחס לדברי המשיב שתאר את עבודתו והנסיבות בהן הוא נאלץ לעשות שימוש במכשיר הטייזר, (פרוטוקול ביה"ד קמא עמ' 9 ש' 28 ואילך). ביה"ד מצא לאזן בין טענתו הנדונה של המשיב לבין העובדה שלא נמצאה ראיה על כך שלאחר האירוע הראשון נתנה הדרכה כלשהי למשיב על השימוש הראוי בטייזר.

(3) באשר לטענה כי ביה"ד קמא טעה בכך שנתן משקל מועט מדי לשמונה אירועי משמעת בעברו של השוטר, ביה"ד קמא ציין באופן ברור את חוסר שביעות רצונו מדפוס ההתנהגות של הנאשם כלפי אזרחים, כפי שעלה מהרישום המשמעותי שלו. יחד עם זאת, אל מול זאת הביא בה"ד קמא בחשבון את שירותו ותפקודו יוצא הדופן של השוטר כפי שהדברים באו לידי ביטוי הן בעדות מפקדו והן בחוות הדעת וההערכות שנתנו לו.

בחנו אף אנו את גיליונו המשמעותי של המשיב - מעיון בתלונות הציבור שהוגשו נגדו במהלך העשור האחרון ונמצאו מוצדקות עולה, כי אף לא אחת מהן עניינה שימוש בכוח שלא כדין. המשיב נכשל בדרך התבטאות מול אזרחים. עם זאת,

- נראה שהמשיב, ממלא ככלל, את תפקידו כראוי. לא מצאנו בסיס לטענת המערער כנגד מהימנות עדותו של הקצין אודות המשיב.
- (4) כן לא מצאנו לשנות מגזר הדין הנדון על בסיס הטענה שאין בו לבטא את התכלית הכפולה של הדין המשמעותי.
- (5) אנו מוצאים לקבוע שהעונש שהוטל על המשיב ע"י ביד"מ קמא אינו חורג לקולא מעונשים שהוטלו ע"י ביה"ד במקרים דומים. יצוין ויודגש שגם במסגרת מתחם ענישה מתאים – נדון כל מקרה לגופו. לא מצאנו שבגזר הדין הנדון קיימת סטייה המצדיקה התערבותנו.

התוצאה היא – שאנו דוחים את הערעור.

עו"ד יוסף תוסייה-כהן

1. מצטרף אני לפסק הדין של חברותי על כל האמור בו אולם כנציג הציבור בהרכב השופטים אני רואה חובה להוסיף על פסק הדין את עמדתי בהקשר לתפקידו של תובע בהליך פלילי ואו משמעותי ובוודאי במסגרת בי"ד זה.

ולמה מכוונים דברי,

כבר מקדמת דנא עלתה השאלה האם ראוי שתובע בהליך פלילי יגיש ערעור על כל פסק דין שניתן רק משום שהחלטה של ערכאה ראשונה המזכה נאשם ואו מקלה בדינו אינה נושאת חן בעיניו, מטעם זה או אחר, או שמא עליו לשקול שיקולים נוספים.

2. במאמרו של פרופ' מרדכי קרמניצר מיוחדש ספטמבר 1996 הוא מסכם את עמדתו בשאלה לאור האמור בבג"ץ 6009/94 שפרן נ. התובע הצבאי הראשי תק-על 3194, 1480, 1490.

וכך כותב פרופ' קרמניצר:

"כאשר התביעה שוקלת אם לערער, ראוי להביא בחשבון, בין שאר השיקולים, את נתוני הסבל שיגרם למי שזוכה או למי ששוקלים לערער על קולת עונשו עקב קיומו של הליך משפטי נוסף בעניינו. רק כאשר האינטרס שבתיקון הטעות המשפטית עולה באופן ניכר על האינטרס של הנאשם שיונח לו, יהיה מוצדק לערער" (ההדגשה שלי י.ת.כ)

ואולם לא רק דעת מלומדים חכמה, בפסק דינו של ביהמ"ש העליון בתיק ע"פ 6304/11 מדינת ישראל נ. פלוני אומר השופט דנציגר כך:

"... אכן בדין הישראלי אין, לעת הזו, כל מגבלה סטטוטורית מפורשת על התביעה המונעת אותה מהגשת ערעור על פסק דין מזה של הערכאה המבררת.

... ואולם, דווקא משום היותה של התביעה רשות שלטונית הרי שלטעמי אין היא יכולה לנהוג ככל בעל דין אחר ועליה להפעיל שיקול דעת זהיר ואחראי במיוחד. שיקול דעת זה צריך להביא בחשבון את מכלול הנסיבות, כאשר האינטרס הציבורי שבמיצוי הדין עם מי שהתביעה סבורה שהיה מקום להרשיעו בדין הוא רק אחד מבין השיקולים הצריכים לעניין ואין לייחס לו משקל מיוחד או עודף (ההדגשה שלי י.ת.כ.)

... כך, בין יתר השיקולים שעל המאשימה להביא בחשבון בבואה להחליט אם להגיש ערעור על פסק דין מזכה או לאו, ניתן להצביע על ציפייתו של נאשם (גם אם אין לו אינטרס הסתמכות בהיעדר פסק דין חלוט או זכות מובהקת בדין), כי לאחר שהתברר עניינו בתום שמיעת ראיות והוכרע על ידי שופטים מקצועיים ובלתי תלויים, לא יאלץ להיגרר להליכים משפטיים נוספים".

3. ולעניין שלפנינו, קראתי את הודעת הערעור ואת מלוא החומר שהיה בפני בי"ד קמא וכן את הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו של המשיב שם. לא מצאתי בנימוקי הערעור הצדקה כלשהי להגשתו. גזר הדין שהושת על המשיב הינו כה קרוב לרמת הענישה שנדרשה ע"י התובע בפני בי"ד קמא עד כי נוצר הרושם שרק משום שסבר התובע שראוי היה שעמדתו העונשית תתקבל הגיש את הערעור מבלי להתחשב בעובדה כי הוא גורר את המשיב להליך נוסף שהינו כחרב מתנופפת מעל ראשו, המשיב נגרר להוצאות כספיות לכיסוי הגנתו בשלב הערעור וכל זאת כאשר ההבדל בין דרישת הענישה שדרש התובע בפני בי"ד קמא וגזר הדין שנגזר שונה אך במעט כפי שפורט בפסק דינו.

אין בפסק דינו של בי"ד קמא תקדים משפטי מחייב שיצור קושי לתביעה בהליכים נוספים בעתיד.

4. עניינו של המשיב כאן אינו אמור לשמש סמל ודוגמא להרתעת שוטרים הוא גם אינו משמש קביעת הלכה משפטית מחייבת המצדיקה התערבות של ביה"ד לערעורים ואכן כך החלטנו בגוף פסק דינו.

ראוי היה שהתובע בתיק זה יפעיל שיקול דעתו כשמול עניו יהא גם ענינו של המשיב טרם הגשת הערעור ולהסתפק בקביעות ביה"ד קמא מבלי לגרור המשיב לסיבוב משפטי נוסף.

5. כאמור הערתי זו נועדה לא רק לעניין ההליך שבפנינו אלא בעיקר לתשומת לב התביעה בהליכים בעתיד.

ניתן והודע היום - כ' אייר תשפ"א, 17 באוגוסט 2017, בנוכחות: ב"כ המערער – סניף דן שני, המשיב – רס"ר אובן בוחבוט וב"כ עוה"ד דוד ברהום, ובהעדר חברת ההרכב – השופטת סניף לימור בן-נתן.

שופטת _____ נשיאה _____ שופט _____
 סניף לימור בן-נתן ניצב שולמית דותן עו"ד יוסף תוסיה-כהן